

Warszawa, dnia 22 maja 2013 r.

Poz. 426

**UCHWAŁA
SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 19 kwietnia 2013 r.

w sprawie upamiętnienia 140. rocznicy urodzin Wojciecha Korfatego

Sto czterdzieści lat temu, 20 kwietnia 1873 r., w małej robotniczej osadzie Sadzawka koło Siemianowic urodził się Wojciech Korfanty. Jego ojciec Józef był górnikiem, jak większość mieszkańców śląskiej ziemi w tamtych czasach.

Losy Wojciecha Korfatego są przykładem odrodzenia narodowego synów śląskiej ziemi, którzy w wyniku masowej edukacji spowodowanej przede wszystkim przez rewolucję przemysłową odnaleźli swoje związki z narodem polskim. Początkowo, czytając polskie książki, korzystał ze słownika niemiecko-polskiego, ale już niedługo stał się rzecznikiem sprawy polskiej w niemieckiej szkole, do której uczęszczał. W czasie studiów w Berlinie i we Wrocławiu związał się z liczną tam Polonią wywodzącą się z Wielkopolski. Ukształtowało to jego poglądy i doprowadziło do działalności politycznej. W 1903 r. w czasie kampanii wyborczych do Reichstagu i pruskiego Landtagu porwał za sobą tłumy ludzi płomiennymi przemówieniami. Na forum tych parlamentów skutecznie bronił praw Górnego Śląska i Ślązaków.

Wojciech Korfanty był jednym ze współtwórców tworzącego się Państwa Polskiego. Jego postać należy postawić obok Józefa Piłsudskiego, Romana Dmowskiego, Ignacego Jana Paderewskiego czy Wincentego Witosa. Odegrał on bardzo ważną rolę jako jeden z przywódców Powstania Wielkopolskiego. Jesienią 1918 r. był entuzjastycznie witany w Warszawie, a następnie istotnie wpływał na kształt prac Sejmu Ustawodawczego.

Najważniejsze dni jego chwały, przypadające na lata 1919–1922, były związane z jego rodzinnym Górnym Śląskiem. Tutaj jako polski komisarz plebiscytowy, a potem dyktator III powstania Korfanty odegrał decydującą rolę w politycznym i militarnym rozstrzygnięciu tego zrywu. To dzięki jego talentom i konsekwencji po plebiscycie i III Powstaniu Śląskim osiągnięto sukces polityczny, który zaowocował przywróceniem części Górnego Śląska Polsce.

W II Rzeczypospolitej był niekwestionowanym przywódcą w Województwie Śląskim i czołowym działaczem chrześcijańskiej demokracji. Przez wiele lat był posłem na Sejm Śląski, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oraz senatorem Rzeczypospolitej Polskiej. W drugiej połowie lat dwudziestych i w pierwszej połowie lat trzydziestych w wyniku konfliktów politycznych tamtych lat Korfanty jako jeden z czołowych przywódców opozycji musiał udać się na emigrację. Był tam jednym ze współorganizatorów tzw. Frontu Morges (1936), który skupiał działania opozycji w kraju i na emigracji, doprowadzając do powstania Stronnictwa Pracy. Wojciech Korfanty zmarł 17 sierpnia 1939 r. na krótko przed wybuchem II wojny światowej.

Wojciech Korfanty był politykiem i publicystą ukształtowanym w politycznej i zbrojnej walce o prawa Ślązaków. Swoje wpływy wykorzystywał dla dobra Górnego Śląska i jego mieszkańców.

W PRL pomniejszono rolę Korfatego i dopiero w wolnej Polsce zajął on należne mu miejsce. Wyrazem tego są nie tylko pomniki, ale przede wszystkim zwycięstwo w plebiscycie na najwybitniejszego Ślązaka XX wieku.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oddaje hołd Wojciechowi Korfantemu, wielkiemu Ślązakowi i Polakowi, w 140. rocznicę jego urodzin.

Marszałek Sejmu: *E. Kopacz*